

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 10 năm 2019

Số 468

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự luyến tiếc của tình yêu do đâu hình thành?
- 2) Chung vui kết hợp bởi đâu?
- 3) Luật nhân quả để làm gì?
- 4) Thần trí khai triển bằng cách nào?
- 5) Làm sao mới được thăng hoa?
- 6) Thương tình xuất hiện từ đâu?
- 7) Muốn có đường đi của tâm linh vững chắc thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Dallas, 22-12-2001 7 : 30 AM 1) Hỏi: Sự luyến tiếc của tình yêu do đâu hình thành? Đáp: Thừa sự luyến tiếc của tình yêu do tiền duyên hình thành. Kệ : Luyến tiếc của chơn tâm ẩn thành Vấn vương thương nhớ tâm phân hành Thần giao cách cảm cùng thương nhớ Cảm thức phân minh tự hướng thành.	Dallas, 23-12-2001 5 : 35 AM 2) Hỏi: Chung vui kết hợp bởi đâu? Đáp: Thừa sự chung vui kết hợp bởi tình người. Kệ : Tình người kết hợp mới chung vui Trí tuệ phân minh rõ đạo mùi Thức giác chính mình duyên hội ngộ Trì tâm tu luyện tự rèn trui.
Houston, 24-12-2001 11 : 50 AM 3) Hỏi: Luật nhân quả để làm gì? Đáp: Thừa luật nhân quả để trừng trị những người thiếu trí. Kệ : Luật nhân quả trị người thiếu trí Hành hạ chơn tâm khí động thì Thực hiện tâm lành tự dự thi Kỳ duyên thành tựu trí tâm ghi.	Houston, 25-12-2001 2 :00 AM 4) Hỏi: Thần trí khai triển bằng cách nào? Đáp: Thừa thần trí khai triển bằng tâm linh hướng thượng. Kệ : Thần trí khai triển bằng thực tiễn Hành thông trí tuệ về không giới Quán thông nhiều việc chuyên nơi nơi Thông cảm Trời Đất tự dứt lời.
Houston, 26-12-2001 3 : 50 AM 5) Hỏi: Làm sao mới được thăng hoa? Đáp: Thừa phải dày công mới được thăng hoa. Kệ : Tâm tư thức giác liên hồi tịnh Rõ lẽ Trời ban mình cảm tiến Có có không không chẳng có phiền Công bằng bác ái chẳng than phiền.	Houston, 27-12-2001 2 : 35 AM 6) Hỏi: Thương tình xuất hiện từ đâu? Đáp: Thừa thương tình xuất hiện từ sự thông cảm lẫn nhau. Kệ : Thương tình thông cảm giúp cùng nhau Tình thể đối trao trong một mối Giúp đỡ không cần theo nhắc nhở Cùng chung xây dựng tiến từ hồi.
Houston, 28-12-2001 3 : 45 AM 7) Hỏi: Muốn có đường đi của tâm linh vững chắc thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn có đường đi của tâm linh vững chắc thì phải hướng thượng và siêng năng hành thì sẽ có kết quả tốt. Kệ : Siêng hành tự đạt hướng tâm linh Thành quả chứng minh tiến lộ trình Học hỏi không ngừng tự giác mình Hành trình đại lộ rõ chơn tình.	

MÃU ÁI 185

*Nhơn tình thấy cảnh dây dưa
Thôi đưa sàng sậy tạo vừa nghiệp duyên
An bài hậu kiếp tiền duyên
Có vay có trả có duyên có trời.*

[Không gian và thời gian kết tập thành một quy luật không thể nào dứt khoát khỏi cảnh luân hồi tái tạo được, trừ phi người sớm thức giấc tự hành tiến, hóa giải lấy tâm hồn, phân minh đời đạo thì mới có cơ hội tự giải thoát, vượt siêu.]

*Bên ngoài lắm cảnh lắm điều
Bên trong cũng có tiểu yêu phá rầy
Phân hồn là bậc chơn thầy
Ngày ngày tự sửa vui vầy tiến chung.*

[Sự nhiễu động sẵn có từ bên ngoài cho đến bên trong chỉ có phần hồn tự giác thì mới sớm dẹp được sự động loạn đã và đang khuấy quần.]

*Bên trên tạo hóa sẵn cân
Người tu tự tiến mò lân cũng ra
Con người Vũ Trụ chung nhà
Hòa đồng thức giấc mới là người ngoan.*

[Muốn tu tiến để trở về quê xưa chốn cũ thì không cần phải suy luận quá nhiều, nhưng chỉ có hành là mới cập thời tiến đạt. Phải tu phải sửa, phải công phu theo cái đường lối nào nó mới tiến đạt được? Mỗi tầng, mỗi lớp đều đã và đang sắp sẵn trong vòng trật tự tinh vi, hóa giải cho bất cứ phần thanh điển nào thức giấc và tự tiến đến đó.]

*(Không có bản in, lời thơ chép lại và lời giảng [...] tạm trích ra từ băng Thiền Sư giảng bài thơ –
Sài Gòn, ngày 28/9/1974)*

BIẾT SỢ

Hồi còn nhỏ, tôi thường nghe má tôi nói “*Mỗi người có số có phần*”. Bà kể khi mang tôi trong bụng gần ngày sanh thì có trận hỏa hoạn rất lớn thiêu rụi nhà cửa cả vùng Vĩnh Hội (Quận 4). Lúc chen chúc băng qua cầu Ông Lãnh, bà vừa dẫn hai chị tôi vừa gánh anh tôi và bao quần áo, bị mất thăng bằng té xuống, cái đầu tóc bới bị sút ra, thiên hạ dẫm lên không thể đứng dậy. May sao có ông lính người Pháp đứng trên xe cứu hỏa nhìn thấy nhảy xuống vớt mọi người ra, kéo bà dậy và sau đó là tôi được sanh ra. « *Mẹ tròn con vuông* ». Cho nên tôi rất tin số mạng. “*Trời sanh voi sanh cỏ*”, chẳng biết lo sợ là gì.

Lớn lên trong trong cảnh nghèo túng, hàng xóm khinh khi, bà con hắt hủi, tôi chỉ biết vừa đi học, vừa giúp chị tôi học bài, giúp anh tôi làm bài, kèm mấy đứa em, vừa làm việc kiếm tiền giúp gia đình, cho nên nhiều hôm chỉ còn lúc đi bộ từ nhà tới trường tôi mới có thời giờ để học bài, làm bài của mình. Vậy mà số kiếp đưa đẩy sao cho tôi đau ưu hai cái tú tài, trong khi tôi nghĩ là rất chắc nên giờ ăn trưa ở sở làm là lúc tôi tập trung lo ôn bài để thi kỳ hai. Cho tới khi bạn đồng nghiệp biểu đừng có học nữa, họ nghe trường Gia Long thông báo trên radio có tên tôi, mau xin nghỉ một buổi để đi lãnh thưởng. Lúc đó tôi mới lò mò đi xem kết quả thi.

Sau buổi lễ, có cô giáo rảnh rang hỏi từng đứa chúng tôi ai đi du học nước nào, rồi cô thương hại tôi phải đi làm và học thêm buổi tối, nên cô kêu đứa bạn đứng bên cạnh xin giùm một cái học bổng nào đó để tôi cũng được đi du học như các bạn khác.

Ngày thi sinh ngữ, bà đầm đọc chánh tả, tôi có viết được mấy chữ đâu. Còn lúc thi vấn đáp thì bà hỏi bà hiểu chữ tôi đâu có biết bà hỏi cái gì. Tôi không bao giờ có ý định xuất ngoại nên đâu có học thêm ở các Hội Việt Mỹ, Hội Văn Hóa Pháp, ... như các bạn khác làm chỉ, chỉ học tiếng Pháp, tiếng Anh như sinh ngữ phụ theo chương trình Việt. Dĩ nhiên là tôi bị bà đầm chấm rớt. Vậy mà người xét đơn ở nhà Học bổng du học lại ký giấy cho tôi đi, nói là qua sống ở xứ người trước sau gì cũng biết tiếng, không cần phải lo sợ.

Cả nhà nghe nói tôi sẽ xin nghỉ việc để đi du học thì lo lắng ngày đêm, vì lúc đó tôi mới 18 tuổi, đi xa xứ tới bắc cực lạnh lẽo lại chẳng có bà con, chưa kể kinh tế gia đình sẽ bị ảnh hưởng vì thiếu phần tiền lương đóng góp của tôi.

Như người “*Điếc không sợ súng*”, tôi nhất định “*Đi cho biết đó biết đây*” thay vì làm “*Ếch ngồi đáy giếng*”, và hứa sẽ gởi tiền học bổng trở về giúp gia đình thay cho tiền lương.

Ba người bạn cùng nghị định thấy tôi chẳng xúc tiến thủ tục xuất ngoại sẽ làm họ bị huy ngày bay, nên tự động vào Bộ Cựu Chiến Binh nơi tôi làm việc để rủ tôi chun lỗ chó, lén trốn ông xếp Đại Tá khó tánh mà đi tới tòa Đại sứ Anh đại diện cho Canada. Ông này không chút cảm tình, chỉ hỏi tôi mấy câu rồi từ chối không cấp Visa nhập cảnh. Mặc dù mỗi câu ông hỏi, các bạn tôi phải thông dịch, nhưng tôi cũng biết trả lời một chữ cho mỗi câu, vậy mà ông cũng không bằng lòng :

- *Không có giấy cư trú, qua đó ở đâu?*
- *Hotel.*
- *Tiền đâu mà ở Hotel?*
- *Work.*
- *Không biết tiếng, ai cho việc mà làm?*
- *Study.*

Tội nghiệp ba người bạn này rầu lắm vì bị ông bắt xin cái nghị định khác không có tên tôi. Nghĩa là họ phải dời ngày lên đường, và sẽ trễ ngày nhập học. Riêng hai bạn thanh niên còn lo lắng rủi bị trục trặc ở lại thì phải đi nghĩa vụ quân sự, cho nên họ âm thầm mua sô-cô la, xì gà, rượu, ... để năn nỉ cái ông ở tòa Đại sứ. Xong xuôi họ mới kể để thúc giục tôi xin nghỉ việc mà đi theo họ lấy vé máy bay, mượn tiền làm giấy ngân hàng, đổi chút tiền mang theo, ...

Rốt cuộc tôi cũng ra tới phi trường với cái va-li nhẹ hều vì chẳng có đồ đạc gì ngoài cuốn tự điển Pháp-Việt. Vừa bước vào cổng đã nghe loa gọi tên yêu cầu tôi mau trình diện để máy bay cất cánh.

Bà con, hàng xóm, hay tin tôi đi Canada du học thì ai cũng ngạc nhiên. Việc này có thể gọi là “*Lù đù vác cái lu mà chạy*”.

May thay trên máy bay, tôi gặp lại cô bạn đi cùng nghị định. Cô này ngại gặp ông anh xa cách từ lâu sẽ ngỡ ngàng lúc ông đón cô ở phi trường Montreal nên dù cô học ở trường khác, tỉnh khác, cô vẫn xin đổi các chuyến bay kế tiếp để cùng đi với tôi tới tận phi trường Québec. Nhờ vậy tôi được ông này giúp khai báo cái va-li bị lạc mất do không đăng ký theo thủ tục. Ông cũng giúp chở tôi tới trường, khi thấy tôi

có được phòng ở tạm ông mới ra về. Đúng là “*Lù khù có ông cù độ mạng*”.

Truyện dài nhiều tập Rốt cuộc, tôi cũng tốt nghiệp đại học, tình cờ đúng vào ngày 30 tháng 4 năm 1975. Ngày đó ông tổng thống cho tôi học bổng quốc gia đi du học đã không còn ở Việt Nam nên tôi khỏi phải trở về nước làm việc theo lời cam kết. Du học sinh ở Quebec ai cũng xin ở lại nên Canada thương tình cấp giấy thường trú cho tất cả chúng tôi.

Càng nghĩ tôi càng tin là có số phận, có bàn tay vô hình sắp xếp. Chuyện gì phải tới trước sau gì cũng sẽ tới cho dù mình không mong chờ nó tới. Chuyện gì không tới có mong ước tới đâu nó cũng sẽ không tới. “*Que sera sera. What will be will be*”. Vậy thì mong hay chờ, lo hay sợ có ích gì.

Nhưng chị tôi thì khác, lúc nào cũng lo lắng lo sợ nhưng không biết làm gì hơn là cứ đi xem bói. Hình như càng trả nhiều tiền thì lời giải càng dài, và quẻ càng tốt. Thầy bói cho biết tôi có quẻ nhơn ở Canada phù hộ “*biến hung thành kiết*” nên thường xuyên gặp may mắn. “*Hay không bằng hên*”. Cũng là một giải pháp tốt vì giúp cho chị được yên lòng. Mà cũng đúng là tôi đã được ân sư hoàn cảnh giúp gặp nhiều quý nhân, trong đó người quan trọng nhất là Thầy với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Cho nên tôi cứ phó mặc số Trời, không lo không sợ làm chi. Thầy cũng thường nói “*Thiên sanh nhân hà nhân vô lộc. Địa sanh thảo hà thảo vô căn*”.

Thật ra cũng có những lúc hồi hộp gây cản nhưng mọi việc rốt cuộc nhanh chóng trôi qua và kết thúc đẹp đẽ, như Thầy thường giảng “*Ồn ào ào rồi đâu cũng vào đấy*”.

Cuộc sống cả đời lẫn đạo tương đối suôn sẻ, ... tôi đâm ra xem thường những người hay lo sợ, nhất là những bạn tu Vô Vi lâu năm, thường sinh hoạt ở các thiền đường, thiền viện, thường dự các khóa sống chung, đại hội, thường được gặp Thầy, ... mà cái gì cũng sợ, đến nỗi sợ bị

liên lụy, sợ bị bắt gặp nói chuyện với tôi, sợ bị báo cáo ghé quầy chợ Tết Jolicoeur, sợ lui tới cơ sở tâm linh có mặt tôi sinh hoạt, sợ bị ghép vào phe này phe khác khi chọn đại hội để ghi danh, ... Các bạn sinh hoạt “Mục Bé Tám” hàng tuần trên mạng vẫn thường nghe tôi lý luận “*Còn khệ nệ khuôn vác chữ SỢ là còn thiếu dũng, không xứng đáng là người tu Vô Vi*”.

Cho tới khi được Thầy chiếu cố, được trường học Vô Vi điều luyện, thử thách te tua, rớt lên rớt xuống, được chứng nghiệm cảm giác bị cắt cổ, mổ bụng, nội tạng bị lôi hết ra ngoài bốc hơi nghi ngút, được cỡi vô hình đêm đêm thăm viếng, giờ thiền họ đi vòng vòng, ngồi sau lưng tôi mà nhịp chân, nhịp chân, ... tôi mới biết là mình vẫn còn SỢ, đúng ra là quá SỢ.

Năm nay 2019, Đại hội Du Hành Đạo Pháp sắp diễn ra ở Pattaya và đêm cuối sẽ ở Bangkok (Thái Lan) như Đại hội Âu Á Tương Hội năm 1996, tôi không thể không nhớ là lần đó con tôi bị ma nhập lúc tôi đang ngồi thiền bên cạnh giường, chỉ vì câu nói ngạo mạn “*Chỉ có ma sợ người chứ người không có sợ ma*” mà tôi dùng để trấn an lúc nó quá sợ vì thấy rất đông thiêng liêng đi vòng vòng xuyên qua vách tường, xuyên qua trần nhà, ...

Sau khi được Thầy giúp, mọi hiện tượng trong cõi vô hình tan biến hết. Nhưng thời gian trôi nhanh, tôi cũng mau chóng quên đi những cảm giác lo sợ, những kinh nghiệm rợn người. Tánh nào tột nẩy như cỏ dại sống lại mạnh mẽ sau khi tuyết tan cuối đông, và nắng ấm mùa xuân trở về. Tôi lại xem thường những bạn đạo không dám làm việc xấu vì sợ luật nhân quả, không dám phạm tội vì sợ bị bắt ở tù hay xuống địa ngục. Tôi vẫn giữ lập trường “*Người tu Vô Vi không làm việc xấu vì không muốn làm những việc như vậy, không phạm tội vì không thích làm việc phạm pháp, chứ không phải vì sợ lãnh quả xấu, sợ bị ở tù, hay sợ xuống địa ngục*”.

May mắn là trường học Vô Vi vẫn cho tôi cơ hội mới để ôn lại những bài cũ chưa thông, nhất là vào những dịp Đại hội.

Như thường lệ, mỗi Đại hội tôi tới sớm hai đêm để nghỉ ngơi, thiền nhiều, chuẩn bị tâm thân cho những ngày kế tiếp. Thông thường, những đêm đó thiền rất tốt, rất thanh nhẹ, có khi điển xuống như mưa, có khi điển như vô số trái châu liên tục rơi xuống, ... Mặc dù mỗi năm hiện tượng mỗi khác nhưng lần nào cũng là ánh sáng chói chang bao phủ toàn thân, tha hồ mà thưởng thức. Riêng Đại hội Du Hành Đạo Pháp tổ chức lần thứ hai trên núi Bokor (Tà Lơn), hiện tượng ánh sáng từ trên cao tuôn xuống được thay thế bằng muôn vạn miếng kiếng sáng chói hình mặt trăng lưỡi liềm, vừa nhọn, vừa cong, vừa sắc bén, liên tục quay chung quanh tôi, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tiến sát vào thân xác lúc tôi đang ngồi thiền. Phản xạ tự nhiên là tôi co rúm người lại để tránh cảnh máu đổ thịt rơi. Nhưng rốt cuộc vẫn phải mở mắt ra cho hết thấy cảnh rùng rợn đáng sợ đó. Bỗng nhiên âm thanh Thầy thật rõ trong tâm thức:

- *Mày cũng biết sợ.*
- *Dạ con biết lỗi rồi.*

Từ đó tôi không dám chê ai thiếu dũng nữa. Ai cả nể, ai sợ dư luận, sợ mịch lòng, hay sợ gì gì khác, ... tha hồ tự nhiên.

Cứ tưởng như vậy là có thể bẻ mặc cái bài “biết sợ” này rồi. Không ngờ phải học thêm lần nữa, như thể Thầy thấy vẫn còn chưa đủ để dứt điểm, như thể Thầy thấy rõ trong tâm thức tôi chỉ biết sợ cõi vô hình, hay sợ trong điển giới mà thôi, chứ về đời thì vẫn còn “không sợ”.

Cho nên một đêm vào giờ Tý thông khai, trước khi đi thiền, tôi đang tập một chút thể dục nhún chân nhẹ nhàng trên miếng lót giày hồng ngoại tuyến, bỗng tai nghe một tiếng “rắc” thật to thật rõ ở cái đầu gối bên phải làm tôi lập tức sụm té xuống, may mà rơi trúng cái toilet nên không sao. Đang ở vị trí ngồi thuận tiện, tôi xoa xoa bóp bóp cái đầu gối đang đau khủng khiếp, không biết là bong gân, trật khớp, hay gãy

xương, nhưng rõ ràng có chỗ nhô ra, có chỗ lõm vô : hai cái đầu gối không còn giống nhau.

Không thể đứng dậy mà đi, tôi đành nhảy lò cò với cái chân còn lại, tới đầu cầu thang thì không biết làm sao đi xuống tiếp. Chợt hình ảnh bà Tám ở nhà gần metro Jolicoeur hôm tôi ghé thăm hiện ra thật rõ. Hôm đó bà buồn lắm vì Thầy bỏ xác ra đi đã nhiều tuần mà vẫn chưa chịu về rước bà đi luôn. Bà nghĩ ý muốn qua nhà tôi ở thế chỗ bà Tư đã đi Toronto vì con cháu muốn chăm sóc bà lúc tuổi đã gần 90. Tôi ngại quá đâu dám nhận lời, nhưng bà một lòng muốn như vậy, bất chấp mọi lý do bất lợi mà tôi nêu ra. Bà thuyết phục tôi đủ kiểu :

- *Dì của ngộ có dạy ngộ nấu ăn chay ngon lắm.*
- *Ngộ không có chết trong nhà của nị đâu mà sợ, ngộ biết kêu ambulance để chết trong nhà thương.*
- *Dạ, nhưng bà Tám đau cái đầu gối, nhà con lại không có cái ghế bấm nút chạy lên lầu, mà tầng dưới thì không có nhà tắm như ở đây.*
- *Ngộ sẽ đi bằng cái đít.*

Phải công nhận là bà rất thông minh, ít ra là thông minh hơn tôi. Cho nên tôi dùng cách của bà để đi xuống cầu thang : một tay chống các bậc thang, một tay giữ thẳng cái chân có cái đầu gối đau. Sau đó lại lò cò chân trái tới chỗ ngồi thiền. Nhưng cái đầu gối quá đau không co chân lại được, mà duỗi thẳng một chân ngồi thiền cũng không xong.

Buồn quá tôi tí tê than thở với Thầy : “ *Ông Tám ơi, cái đầu gối của con không xong rồi. Chỉ còn khoảng hai tháng là tới Đại hội ở Montreal, thiền viện Jolicoeur sẽ đón tiếp bạn đạo phương xa tới vắng lai và thăm viếng mấy ngày trước đó, rồi kế tiếp là Đại hội Du Hành Đạo Pháp ở Miến Điện, con chống nạng hay đi xe lăn đều không ổn. Bạn đạo sẽ ái ngại hoặc cười chê rồi đồn ầm ra cả thế giới. Còn nữa, công việc ở khách hàng đầu tiên con mới bắt đầu có mấy tuần thôi, ...* ”. Bất ngờ tôi nghe lời Thầy thật mạnh trong tâm thức :

- *Mày cũng biết sợ.*
- *Dạ con biết sợ rồi, cả vô hình lẫn hữu hình, cả điển giới lẫn vật chất, ...*

Chưa kịp dứt lời, tôi lãnh ngay một khối điển giáng vào cái đầu gối đang đau buốt. Nó xoay tròn tròn thật rõ. Chỉ vài phút sau thì cái đầu gối hết đau. Tôi vuốt vuốt xoa xoa nhẹ nhẹ, thử co cái đầu gối. Wow, tốt quá rồi. Tôi cảm ơn Thầy rồi lết qua cái gối, ngồi thiền luôn tới sáng. Hôm sau, tôi vẫn đi làm mặc dù phải đi chậm chậm và hơi cà nhắc. Còn lạy kiếng Vô-Vi thì chưa dám.

Độ vài hôm thì tôi có thể đi đứng bình thường. Bạn đạo ở hai Đại Hội tháng 9, 2018 không thể nào đoán được tình trạng thâm của tôi mấy tuần trước đó. Họ càng không thể tưởng tượng là có khối điển cứ xoay tròn tròn trong cái đầu gối của tôi.

Ôi “ *Sinh, Lão, Bệnh, Tử, Khổ* ”. Với tuổi 66-67, tôi ý thức từ đây sẽ còn học dài dài nhiều bài liên quan tới xác thân, nhất là cái bệnh dòn xương của phụ nữ. Xương lớn xương nhỏ nào gãy cũng đều khổ. Nhớ lại mùa đông năm 2016 chỉ trượt một chút trước nhà mà phải mất 8 tháng cái cổ tay mới hoạt động lại bình thường. Lần này, cái khối điển xoay tròn tròn trong cái đầu gối cũng kéo dài hơn 6 tháng, nhưng cường độ bớt dần với thời gian.

Đặc biệt hôm nay, không hiểu sao nó lại xoay thật rõ từ sáng tới giờ (*). Không lẽ để kỷ niệm một năm nhờ cái đầu gối đau mà tôi “ *biết sợ* ”, hay vì muốn nhắc tôi viết bài cho Đặc San Vô Vi về “ *Tinh Thủy* ” tận độ, bao la và khoan dung đến mức nào, chẳng những đã giúp chữa lành cái đầu gối để tôi có thể liên tục hành pháp, kể cả việc lạy kiếng Vô Vi sau vài hôm ngừng nghỉ, mà còn chữa lành luôn cái bệnh chê bạn đạo tu lâu năm mà còn sợ đủ thứ.

Quả thật bây giờ tôi có thể tuyên bố đã “ *biết sợ* ” và hiểu là sợ không nhất thiết đồng nghĩa với hèn nhát hay nhu nhược. Hơn nữa, khi trong lòng biết kính sợ thì cách đối xử với người khác sẽ tôn trọng hơn, làm gì cũng sẽ chừng mực

hơn, việc thực hiện điều tâm đạo số 6 “*Đối đãi thật tâm và lễ độ*” cũng sẽ dễ dàng hơn.

Còn không sợ cũng có nghĩa là cố gắng cao ngạo mạn. “*Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ*”.

Với tiến trình lão hóa, hai bài “*Bệnh và Tử*” trước sau gì cũng sẽ tới, nhưng vui lòng đừng vội vã kéo tới. Hãy khoan cho tôi thưởng thức những bài ung thư, tim mạch, đột quỵ, sơ gan, á khẩu, mất mờ, bại liệt, thoái hóa thần kinh não bộ, mất trí nhớ, ... Cho dù tôi thích làm người từng trải, đầy kinh nghiệm thực chất, tôi thật sự không thấy cần thiết phải học những bài này.

Thật vậy, hàng năm cứ vào mùa Tết Nguyên Đán, tôi lại nhớ lời Thầy trong ngày mùng hai Tết năm 2008 : “*Cái xác, cái vía, bạn đạo : Năm mới học bài mới*”.

Bạn đạo Vô Vi chắc ai cũng biết bài mới trong năm 2008 là bài gì, rồi năm kế tiếp 2009 và những năm sau ngày Thầy bỏ xác ra đi, tình

hình Vô Vi tại thế diễn tiến thế nào, bà Tám cho tới nay mỗi ngày phải sống ra sao, ...

Thầy ơi con *biết sợ* rồi
Không còn ngạo mạn như hồi xa xưa
Nhớ Thầy biết nói sao vừa
Nguyện theo gương sáng, quyết chừa tánh hư
Ngày đêm tự xét tâm tư
Đời là tạm cảnh, già từ tham dâm
Học hoài học đến thậm thâm
Học cho thông suốt thân tâm hiệp hòa
Cùng Thầy thanh thoát nơi xa
Về trên không giới quê nhà thân thương.

Mỹ Kim
Tháng 6 năm 2019

(*) : Rất lạ, khi tôi viết và đánh máy xong sẵn sàng gửi bài đi, thì cái đầu gối trở lại bình thường: không còn nghe diên chạy tròn tròn trong đầu gối nữa.

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

Ngày 12/9/2001

Kính thưa Thầy,

Con đi về VN từ ngày 6/4/2001 đến 10/7/2001 (hơn 3 tháng), mục đích chính là để bốc mộ Cha Mẹ, công việc hoàn tất tốt đẹp. Hiện hai hũ cốt của ông bà tạm thời được gửi tại chùa để con cháu đến thăm viếng lần chót trước khi đem thả xuống biển.

Thời gian còn lại ở VN, vợ chồng con có tham gia phái đoàn của C C đi cứu trợ người nghèo ở Đà Lạt, đồng thời có tháp tùng nhóm bạn đạo Long Hải đi thăm viếng TV nơi đây và một vài nơi khác ở Vũng Tàu.

Có một vài vấn đề hữu ích con muốn trình bày lại với Thầy như sau :

1) Chuyển đi Long Hải vừa qua cho con có dịp gặp được chú Được ở Trảng Bom. Tướng tá có vẻ tốt đẹp, người to lớn, nói chuyện cũng tỏ ra là có sáng suốt. Mọi người ở đây xem chú Được như một ông thầy. Không hiểu là họ coi như một ông thầy giảng Đạo hay là ông thầy châm cứu, nhưng riêng con thì xem chú Được như mọi bạn đạo khác, vì không ai báo cho con biết trước. Chú Được có gửi cho Thầy vài cục đá Thạch Anh (Quartz) có tác dụng trị nhức mỏi. Con cũng có xin mua vài cục và cũng sử dụng qua vài lần. Đối với con thì có kết quả khá tốt.

2) Về Sadec, con cũng có dịp đi với vài bạn đạo Mỹ Tho vào Bình Tiên gặp thầy Hai K. Các bạn đạo này đến xem mạch trị bệnh. Toa thuốc thì không có gì đặc biệt, nhưng phương pháp bắt mạch khác hơn các thầy thuốc khác. Thầy Hai dùng 5 ngón tay, mỗi ngón đặt vào mỗi ngón tay của bệnh nhân và đoán được căn bệnh đau như thế nào. Theo ý kiến các bạn đạo thì thầy Hai chẩn bệnh khá chính xác.

Ngoài ra con cũng học lóm được một vài món thuốc nam đang được thông dụng tại VN, và cũng có kết quả đối với một số người.

1) Chuối xiêm ăn với cơm, có tác dụng trị áp huyết cao. Khi ăn cơm, mỗi miếng cơm phải cắn với một

miếng chuối, và phải ăn hết một trái chuối cho mỗi bữa cơm (trưa và chiều). Ăn chuối trước hay sau buổi ăn không có tác dụng. Con có người dượng rể bị áp huyết cao lâu năm, trị hoài không hết. Đi ngoài đương bị té siu nhiều lần, sử dụng phương thuốc này vài tháng, trị dứt được căn bệnh. Ông ta 70 tuổi.

2) Lá Hoàn Ngọc, tên bình dân gọi là Sọ Khỉ, còn gọi là Tú Linh. Lá này được nổi tiếng ở VN, chuyên trị các bệnh về tiêu hóa, bao tử và đường ruột. Thầy có thể viết thư hỏi C C xem có đúng không. Con có một người anh họ, đau loét bao tử lâu năm, trị bệnh bằng lá này vài tháng hết bệnh. Bây giờ ông ta ăn uống như thường. Năm nay ông ta 72 tuổi. Mỗi buổi sáng ăn 7 lá cho đàn ông và 9 lá cho đàn bà.

Năm nay con xin phép Thầy "tạm" không đi tham dự Đại Hội một kỳ, nhưng sẽ luôn luôn hướng tâm về Đại Hội và sẽ cố gắng tranh thủ đi xem thiên ca để thăm viếng bạn bè. Mỗi lần đi cruise, con tham ăn nhiều quá về bệnh thêm. Con không còn dám trách thức lục căn lục trần nữa. Gần Thầy thì chúng ngoan ngoãn hiền lành, về nhà xa Thầy thì chúng trở nên tác quái, phải mất một thời gian mới lấy lại tình trạng cũ. Số tiền không đóng cho hãng tàu, con sẽ đem về bố thí ở VN, dân còn quá nghèo, có thể cứu đói hàng trăm người trong một tháng.

Cuối năm nay, nếu tình hình cho phép, con xin Thầy cho phép con về VN một chuyến nữa để giải quyết cho xong vấn đề linh cốt của ông bà (thả xuống biển). Sau đó con sẽ đi cứu trợ với phái đoàn C C để sinh hoạt từ thiện với các bạn đạo bên nhà cho vui.

Về VN trong thời gian này quả thật là một việc bất đắc dĩ. Môi trường đầy ô nhiễm, từ vật chất lẫn tinh thần. Phải tự kiềm chế rất nhiều mới tạm yên được. Ngược lại thì con tránh được mùa đông ở bên Mỹ, năm nào cũng làm cho con bị allergy (suyễn), không chịu nổi. Con không biết làm cách nào hơn. Sadec khí hậu còn tạm thời tốt vì ít xe cộ hơn Saigon, và cũng nhờ có con sông lớn chảy ngang thị

xã nên giải tỏa bớt phần nào bụi bặm trong không khí.

Trước khi dứt lời, con kính chúc Thầy được đầy đủ sức khỏe để tiếp tục phục vụ cứu độ chúng sanh, hoàn tất đại nguyện của Thầy.

*Nay kính,
H H*

THƯ HÒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 26/9/2001

H H,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 12/9/2001 được biết con đã hoàn tất nhiệm vụ gia đình, lo cho phần hài cốt của song thân, chờ thiêu xong là rải tro ra biển là xong, nghiệp lực sẽ tiêu tan và thanh nhẹ cho cả gia đình.

Còn về cục đá quartz thì Thầy đã nhận được và đã viết thư cảm ơn sự lưu ý của chú Đ. Chú Đ là thầy châm cứu từ hồi quốc gia cho đến bây giờ, chú

đã giúp đỡ rất nhiều người và đã nuôi một số trẻ em dạy thiền hàng ngày. Lúc này mập ra và phát tướng tốt.

Còn về thầy Hai K thì học nơi ông Tư từ lúc nhỏ cho đến lớn, đụng vào đầu ngón tay xem máu có chạy đều hay không trước khi định bịnh, pháp này ông Tư đã dạy thầy Hai.

Còn thuốc nam mà con đã thu lượm được như chuối xiêm ăn với cơm có thể trị bệnh cao máu, là nhờ chuối xiêm có potassium và có enzyme giúp đỡ cho bắp thịt của tim và bộ tiêu hóa, thông đại tiện và hạ huyết áp. Mỗi ngày Thầy dùng 3 trái sau khi đi bộ, cảm thấy rất khỏe.

Còn về phần con không thể tham dự được Đại Hội thì rất uổng, số tiền tiết kiệm để giúp đỡ người nghèo thì rất quý.

Còn về lá tú linh thì Thầy chưa thử qua. Chúc con và gia đình vui tiến..

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

EM BÉ HỢP CA

Nên thơ em đã ra đời
Cùng chung cô bác hợp thời sống chung
Em vui tận hưởng vô cùng
Tình thương cởi mở em vùng đứng lên
Cao tầng sẵn có Bề Trên
Quán thông tận độ em quên chuyện đời
Tâm thân sáng suốt thanh thoi
Tình thương sống động nơi nơi thanh hòa
Trong nhà có sẵn mẹ cha
Cùng chung huynh đệ cùng hòa thương yêu
Mến thương lại nhớ mẹ nhiều
Tu tâm dưỡng tánh thương yêu đời đời.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

LUÂN HỒI DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả Đào Mộng Nam

PHỤ LỤC (tiếp theo)

II. TẬP TRANH TỪ ÁI

...
19. Ăn năn

Sau khi xem qua những trang sách bên trên trong lòng quý vị độc giả cảm thấy ra sao? Đối với việc sát sinh ăn thịt, liệu lương tâm có còn được yên ổn không? Tôi xin chắc chắn rằng không, song nếu như muốn đạt tới thì phải lập tức ăn năn, nguyện không sát sinh, bỏ mặn ăn chay trường, chấm dứt mọi hành động tội ác trước đây. Từ bữa nay trở đi quyết tâm mở một kỉ nguyên mới trong sáng trọn lành.

*Tạc nhật tác ác
Thí như tạc nhật tử
Kim nhật vi thiện
Thí như kim nhật sinh.*

Hôm trước làm ác
Giống như hôm trước chết
Hôm nay làm thiện
Giống tựa hôm nay sống.

Kẻ ăn thịt tự tiêu diệt tính đại từ bi.

20. Trọn ngày cùng vui

Dưới đây là hình ảnh một cụ già từ bi, không chỉ một mình cụ ăn chay mà toàn thể gia đình

cụ cũng đều cửu mẫn, nên tất cả các gia súc cụ nuôi trong nhà như chó, gà, vịt đều được coi như bạn bè thân yêu. Về mùa đông cụ thường dẫn cháu ra ngồi sưởi nắng trước cửa nhà, đàn gia súc khi đó cũng quần quýt quanh, cùng hưởng cảnh hạnh phúc tự nhiên. Nhìn cảnh người và vật quây quần yêu quý như vậy hẳn lòng ta cũng được vui sướng lây. Nếu như toàn thể giới đều giống cảnh này thì hẳn là thế giới đại đồng.

*Tích nhật hồ tàn sát
Nhi kim cộng ái thân
Hà phân vật dữ ngã
Đại địa nhất gia xuân.*

Ngày trước sát sinh nhiều
Giờ đây cùng mến yêu
Không phân người với vật
Tất cả xót thương nhau.

Hãy thương yêu loài vật và xin đừng ăn thịt chúng.

